

blevne paatalte i de socialdemokratiske Blade, men udover det er der kun i sjældne Tilfælde sket noget.

Den højtærede Justitsminister fremdrog en Gang i Vinter her i Tinget et Par Sager vedrørende Behandling af Polakker paa et Par Gaarde nede paa Lolland. I det ene Tilfælde havde Forvalteren paa Maribo Ladegaard slaaet Hovedet itu, som det kaldtes, paa en Polak. Polakken kunde derfor faa en Erstatning, der til at begynde med blev foreslaaet ansat til 20 Kr., senere forhøjet til 50 Kr. Der er om denne Sag under en Retssag, som disse Affærer have affødt nede paa Lolland, gennem Vidneforklaringerne fremkommet nogle Oplysninger, der ikke ere uden Interesse. Den Tolk, som har fungeret ved Afhøringen af Polakken fra Maribo Ladegaard saavel som af de Polakker paa Gaarden Ulriksdal, der ogsaa have været paa Omtale her, har maattet afgive Vidneforklaring om, hvad hun har hørt og set vedrørende disse Sager, og hun erkender i sin Vidneforklaring, at det var Øvrigheden, som foreslog Afslutning af Sagen mod Polakken, der fik Hovedet slaaet itu, med en Erstatning paa 20 Kr., og at det var Tolken, der syntes, at det var for lidt og som Følge deraf tilskyndede Polakken til at forlange 50 Kr. og 17½ Kr. for Svie og Smerte. Fra Øvrighedens Side var der altsaa intet i Vejen for, at den Polak, som var bleven mishandlet af en Forvalter og som havde faaet et stort gabende Saar i Hovedet og ligget syg i længere Tid, havde forliget Sagen mod en lurvet Erstatning af 20 Kr. Under sin Omtale af Ulriksdalaffæren benægtede den højtærede Justitsminister, at „Social-Demokraten“s Fremstilling af den formentlige Mishandling, som var overgaaet en frugtsommelig Kone, var rigtig. Tolken forklarer nu i den Retssag, som er opstaaet, at Konen virkelig har forklaret, at Forvalteren havde slaaet hende med en Stok over Maven, det, som saa stærkt bestredes, da den højtærede Justitsminister talte om Sagen her. Ogsaa det, der anførtes om Forvalterens Krav til Konen vedrørende det Arbejde, hun skulde udføre, og som ligeledes benægtedes af den højtærede Justitsminister, erklæres fra Tolken Side at være den Fremstilling, hun har faaet af Sagen. At Konen var højt frugtsommelig, benægtedes ogsaa, men det fremgaar saavel af Tolken som af de øvrige Forklaringer, at hun var i Svangerskabets 5te Maaned, og man tør da vel nok betegne hende som højt frugtsommelig.

Disse Begivenheder forekomme mig at vidne om, at der for udenlandske Arbejdere er en Retsløshed, som er lidet tiltalende for vort Land. Den Fremgangsmaade, der anvendes i saadanne Sager, burde utvivlsomt forandres. At Øvrigheden tager ud paa Gaarden, holder Forhør over Polakkerne og efter dette Forhør spiser Frokost sammen med Gaardens Ejer og Forvalteren, som i det Øjeblik stod som sigtet for at have øvet Mishandlinger, og endvidere at Forvalteren, naar Polakken afgiver en Forklaring, adspørger under Forhøret, saaledes som det fremgaar af denne Vidneforklaring, om det forholder sig rigtigt — det er dog en Fremgangsmaade, der ikke ellers anvendes, men som man formodentlig mener er passende her, hvor det drejer sig om udenlandske Arbejdere, der ikke have den samme Forstaaelse som vore egne Folk, der neppe vilde finde sig heri. Den højtærede Justitsminister udtalte, da han talte om denne Sag, at det viste sig, at der ingenting var om denne Mishandling af Konen; thi sluttelig tilbød Konens Mand at betale en Erstatning paa 150 Kr. til Forvalteren og en Bøde paa 100 Kr. til Statskassen. Ministeren sagde meget stærkt: Det er hans eget frivillige Tilbud for at slippe for Tiltale. Men hans eget frivillige Tilbud fremkom, som det jo som oftest gør, paa den Maade, at Øvrigheden foreslog at forlige Sagen paa den Maade. Vidnet, Tolken, som har været til Stede, ved i alt Fald intet om, at den polske Kvindes Mand selv har gjort Tilbud om Erstatning og Bøde; og hun har ikke foranlediget, at der fremkom et saadant Tilbud, og hun er ikke af Øvrigheden bleven anmodet om at gøre et saadant Tilbud. Det frivillige Tilbud for at slippe for Tiltale har altsaa ikke ret meget paa sig; thi Manden kunde ikke tale andet end polsk, og Øvrigheden kunde ikke polsk. Det er da formentlig Øvrigheden, som har stillet Forslaget, som Manden er gaaet ind paa, fordi han ikke ret vidste, hvad det var, han gik ind paa. Disse Folk blev jo, som jeg en Gang tidligere har haft Lejlighed til at sige, hjemsendte, før Sagen var sluttet, og at Manden har tilbudt at betale, og at Polakken i det andet Tilfælde var villig til at gaa ind paa en ringe Erstatning, er jo den Slags Ting, man ikke kan tillægge stor Værdi, naar det drejer sig om disse Folk, der, som jeg før har sagt, have faaet en i høj Grad mangelfuld Oplysning, og som navnlig angaaende vort Lands Forhold og Retstilstande staa ganske fremmede. Deres